

רע"פ 5364/18 - משה טייב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5364/18

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המבקש:

משה טייב

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד ב-עפג 022844-03-18 מיום 12.6.2018 שניתן על ידי כב' סג"נ יעקב שפסר והשופטות מיכל ברק-נבו ודבורה עטר; ובקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר

בשם המבקש:

עו"ד שוקרי אבו טביק; עו"ד חי אוזן;

עו"ד יוסי אשכנזי

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (סגן הנשיא השופט י' שפסר, השופטת מ' ברק-נבו והשופטת ד' עטר) בעפ"ג 22844-03-18 מיום 12.6.2018, במסגרתו התקבל ערעור המשיבה על קולת העונש אשר הושת על המבקש בגזר דינו של בית משפט השלום ברמלה (סגן הנשיאה השופט מ' מזרחי) בת"פ 777-09-17 ות"פ 161-09-17 מיום 30.1.2018.

עובדות כתב האישום והליכים קודמים

2. המבקש הורשע בבית משפט השלום על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירות של מתן אמצעים

לביצוע פשע, שיבוש מהלכי משפט ותקיפה הגורמת חבלה של ממש (בת זוג), אשר יוחסו לו בשני כתבי אישום מתוקנים שהדיון בהם אוחד.

3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן הראשון (להלן: כתב האישום הראשון), המבקש - בהנחייתו של אדם אחר בשם יניב חזיזה (להלן: חזיזה) - רכש כרטיס SIM באמצעותו נשלח מסרון לקונסולית ישראל בתאילנד, שכלל איומים ברצח כלפי נציג משטרת ישראל באותה המדינה (להלן: הקצין). המבקש הפעיל את כרטיס ה-SIM, מסר את מספרו לחזיזה, ובהוראתו השמיד אותו לאחר משלוח המסרון המאיים.

כשבוע לאחר מכן הופצו באופן דומה מסרונים המשמיצים את הקצין, אשר התייחסו לעבודתו במשטרה ולחיי הפרטיים, ובהוראת חזיזה, השמיד הפעם המבקש גם את הטלפון המבצע.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן השני (להלן: כתב האישום השני), המבקש, אשר חשד בבת זוגו (להלן: המתלוננת) כי היא בוגדת בו, תקף אותה במהלך ריב שפרץ ביניהם בעודם נוסעים ביחד ברכב, חבט בה עם ידו בפניה וגרם להמטומה באזור עינה השמאלית. בעטייה של התקיפה האמורה, קפצה המתלוננת מהרכב בזמן הנסיעה.

במסגרת ההליך בבית משפט השלום, נעצר המבקש למשך 24 ימים, ולאחר-מכן שהה במשך ארבעה חודשים במעצר בית מלא, ובהמשך - במעצר בית חלקי עד מתן גזר הדין.

4. בית משפט השלום קבע בגזר-הדין, כי מתחם הענישה ההולם לעבירות בהן הורשע המבקש נע בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר בפועל, לכל אחד מכתבי האישום.

לנוכח נסיבות ביצוע העבירה, קבע בית המשפט כי מודעותו של המבקש בכל הנוגע לעבירה המיוחסת לו בכתב האישום הראשון הסתכמה בידיעה כי כרטיסי ה-SIM ישמשו בביצוע פשע, מבלי לדעת מה טיבו.

בהתייחס לעבירה שיוחסה למבקש בכתב האישום השני, קיבל בית משפט השלום את הודעת המתלוננת, למרות התנגדות המשיבה להגשתה, ומצא כי עולות ממנה נסיבות לקולא. בית המשפט נתן דעתו גם לתסקיר שירות המבחן שניתן במסגרת הליך המעצר, והתרשם כי רמת הסיכון הנשקפת מהמבקש פחתה.

לצד זאת, שקל בית המשפט לחומרא את העובדה כי המבקש סיפק אמצעים לביצוע פשע ושיבוש מהלכי חקירה. כן נשקלה העובדה כי המבקש הורשע בעבירה של "תקיפת בת זוג", כלשון גזר הדין, אשר גרמה להמטומה בעינה.

בית המשפט ציין, כי למבקש עבר פלילי, הכולל שבע הרשעות קודמות בגין ריצה עונש מאסר לתקופה מצטברת בת שמונה שנים, שהאחרונה שבהם היא משנת 2002.

בנסיבות אלו, סבר בית משפט השלום כי יש לגזור על המבקש "עונש מידתי", כהגדרתו, לצד ענישה נלווית, והשית עליו 24 ימי מאסר בפועל, החופפים לתקופת מעצרו, שישה חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך של 5,000 ש"ח.

5. המשיבה ערערה על גזר הדין לבית המשפט המחוזי וערעורה נתקבל.

בית המשפט המחוזי קבע בפסק הדין, כי נוכח התנגדות המשיבה לא ניתן היה לקבל את "הודעת המתלוננת" כראיה לעונש ללא העדטה בבית המשפט, תוך הסתמכות עליה "בהרחבה לא מבוטלת בגזר דינו כבסיס להקלה רבתי בעונשו של המשיב (המבקש - י' א')", כלשון פסק הדין. בנוסף, נתקבלה טענת המשיבה ולפיה משעה שנכרת הסדר טיעון בין הצדדים, לא ניתן היה להוסיף בשלב הטיעונים לעונש עובדות או נסיבות נוספות שאינן מצוינות בכתב האישום השני.

כן נקבע כי הסתמכות בית המשפט השלום על תסקיר המעצר לצורך גזירת עונשו של המבקש מנוגדת להוראות סעיף 21א(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, ומשכך לא היה מקום להסיק ממנו מסקנות המתייחסות למערכת היחסים שבין המבקש למתלוננת.

לבסוף, בשים לב לאופי העבירות בהן הורשע המבקש, מצא בית המשפט המחוזי כי הענישה שהושתה עליו סוטה באופן משמעותי לקולא ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת ביחס לכל אחד משני כתבי האישום.

לנוכח האמור, לאחר שהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה; בנסיבותיו האישיות של המבקש, לרבות עברו הפלילי; בהרשעתו של חזיזה בחלקו באירוע מושא כתב האישום הראשון ובעונש שהוטל עליו; ובשים לב להלכה לפיה ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין עם נאשם שעונשו הוחמר, קיבל בית המשפט המחוזי את ערעור המשיבה והטיל על המבקש עונש של שישה חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו. יתר רכיבי הענישה נותרו על כנם.

בקשת בא-כוח המבקש כי העונש ירוצה על דרך של עבודות שירות נדחתה על ידי בית המשפט המחוזי, נוכח מהות העבירות ומכלול הנסיבות, כפי שפורטו לעיל.

מכאן הבקשה שלפניי.

טענות הצדדים

6. לעמדת המבקש עניינו מעורר שתי שאלות משפטיות בעלות חשיבות עקרונית.

האחת היא, באילו נסיבות יורה בית המשפט על ריצוי עונש של עד שישה חודשי מאסר בפועל שלא על דרך של עבודות שירות;

והשניה – האם לנוכח הצפיפות בבתי הכלא, עליה עמד בית משפט זה במסגרת בג"ץ 1892/14 האגודה לזכויות האזרח בישראל ואח' נ' השר לביטחון פנים ואח' (13.6.2017), יש להימנע ככל הניתן מהטלת עונש מאסר כאמור שלא על דרך של עבודות שירות, בפרט מקום בו עלול הדבר לפגוע "בשיקום הנאשם".

בהתייחס לעונש שהוטל על המבקש, נטען כי מדובר בהחלטה "לא מידתית", כלשון הבקשה, ולא מנומקת דיה, הפוגעת פגיעה קשה בשיקומו, בעוד לטענתו הוא אינו מעורב בפלילים מזה 16 שנים.

לעמדת בא-כוח המבקש, לא היתה כל מניעה להסתמך על הודעת המתלוננת ועל תסקיר המעצר בעניינו של המבקש, ומכל מקום העונש שהוטל עליו נגזר מבלי שהתבקש תסקיר לעניין העונש. משכך, עותר המבקש כי בית משפט זה יורה עתה על קבלת תסקיר מתאים.

לבסוף, טוען המבקש כי העונש שהוטל עליו זהה לזה שהוטל על חזיזה, על אף שחלקו של האחרון באירוע מושא כתב האישום הראשון גדול יותר, ומכל מקום, בשים לב לנסיבותיו האישיות, שגה בית המשפט המחוזי עת קבע מתחמי הענישה אחרים מאלו שנקבעו על-ידי בית משפט השלום.

7. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה אני סבור כי דין הבקשה להידחות.

8. כידוע, רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים נדירים, אשר מעוררים סוגיה משפטית עקרונית, החורגת מעניינו של המבקש, או כאשר נגרם למבקש עיוות דין מהותי. בפרט אמורים הדברים עת נסובה הבקשה על חומרת העונש.

עניינו של המבקש אינו נמנה עם אותם מקרים חריגים.

ככל עונש אחר, ההחלטה האם עונש מאסר בפועל של עד שישה חודשים ירוצה על דרך של עבודות שירות אם לאו, היא נגזרת של נסיבותיו הפרטניות של המקרה הרלוונטי, והיא מסורה לשיקול דעתו של בית המשפט הגוזר את דינו של הנאשם.

על אף האופי העקרוני אשר ניסה המבקש לשוות לשווא לבקשה, המדובר בעניינו הפרטני ולא מתעורר חשש לעיוות דין או לחוסר צדק שנגרם לו, בפרט נוכח העובדה כי העונש שהוטל עליו נגזר בגין עבירות שביצע בשני אירועים שונים, אחד מהם עניינו בעבירות אלימות כנגד בת-זוג, ובשים לב לכך כי בית המשפט המחוזי לא מיצה עימו את הדין.

לא מצאתי כי עונשו של המבקש הוחמר עקב אי עריכת תסקיר מטעם שירות המבחן לעניין העונש בעניינו, וברי כי בא-כוחו הניח לפני בית המשפט המחוזי את מכלול הנסיבות אליהן נדרש לא אחת שירות המבחן, ונראה כי בית המשפט התחשב בהן בעונש שגזר עליו בסופו של יום.

9. אשר על כן, הבקשה נדחית. משכך, אף איני נדרש לעכב את תחילת ריצוי העונש, כפי שנקבעה על-ידי בית המשפט המחוזי.

כאמור בהחלטת בית משפט המחוזי מיום 12.6.2018, המבקש יתייצב לשאת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליו ביום 19.8.2018 בכלא הדירים עד לשעה 10:00, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על בא-כוח המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, כ"ד באב התשע"ח (5.8.2018).

ש ו פ ט
